

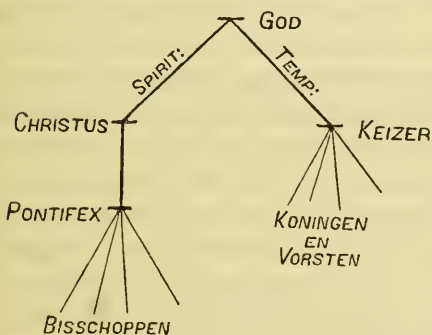
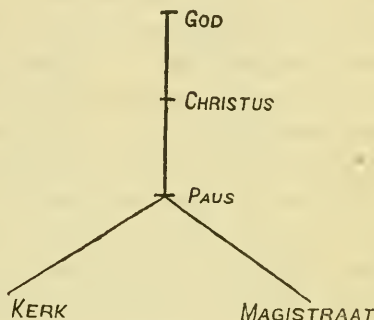
met twee tegenstanders te doen, eenerzijds met de hyper-ultramontanen, die beweerden, dat de Paus ook wereldlijke macht had en die dus, wat de Pauselijke macht betrof, *per excessum* zondigden; anderzijds met degenen, qui peccabant *per defectum*, en wel Calvijn, wien hij citeert en tracht te weerleggen, daar hij meent, dat Calvijn en met hem de Gereformeerden, te weinig macht in 't civiele aan de kerk toekenden.

Volgens de Roomschen, die *per excessum* zondigden, stond de zaak aldus (zie nevenstaande figuur): De Souvereiniteit Gods, overgedragen op Christus en door Christus weer overgedragen op Zijn' stedehouder, splitst zich over twee sferen, eenerzijds van de kerk, anderzijds van den magistraat.

God is Souverein als schepper van hemel en aarde. Christus zegt: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde”, waaronder begrepen is zoowel civiele als kerkelijke macht. Volgens Matth. 16: 18,

19, draagt Christus zijne macht op Petrus over, en zoo bezit de Pontifex Romanus als opvolger van Petrus de plenitudo van alle macht. Door een expresse daad van den Paus ontstaat er een magistrale en kerkelijke macht.

Nu volgt het stelsel van Bellarminus.

Alle macht in God. Die macht gaat van God uit in een dubbele strooming van spiritueelen en temporeelen aard. Alle macht in het spiritueele is op Christus overgedragen. De keizer, en niet Christus, droeg de temporeele Souvereiniteit rechtstreeks van God. Christus draagt nu de spiritueele macht over op den Pontifex Romanus. We moeten hierbij in 't oog houden, dat naar de overtuiging in die dagen er maar één keizer denkbaar was. Zoo heeft men er wonderveel aan

gehecht, of Karel de Groote de keizerskroon zou verkrijgen, immers dit was niet eene nieuwe kroon, maar de oude kroon van het vroegere Byzantijsche